

РЕШЕНИЕ

№ 22260

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Елена Попова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **8171** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от А. Д. И., чрез процесуален представител, срещу решение от 23.05.2024 г. по нахд № 6673/2023 г. на СРС, НО, 8-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-4332-005269/30.03.2023г. на Началник сектор отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на А. Д. И. е наложено административно наказание глоба в размер на 20.00 /двадесет/ лв. на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП и на основание чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от един месец за нарушение на чл.123 ал.1 т.3 б. „в“ от ЗДвП.

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно, тъй като е незаконосъобразно и постановено в нарушение на процесуалните правила. В касационната жалба се посочва, че субект на чл.123 ал.1 т.3 б.„в“ от ЗДвП може да бъде само водач, който при несъгласие с друг участник в ПТП напусне самоволно местопроизшествието, но в АУАН и в НП е посочен неизвестен извършител, и в тях не се твърди, че именно жалбоподателят е водачът, управлявал МПС в рамките на процесния инцидент. Отделно от това се твърди, че АУАН е издаден след изтичане

на срока по чл.34 ал.1 ЗАНН, който е преклузивен. На трето място в жалбата са твърди, че мотивите на Решението на СРС противоречат на изискванията на процесуалните правила, тъй като са изцяло формални и лишени от конкретика. Иска се от съда да отмени решението на въззивния съд. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата, допълва, че е изтекла погасителната давност по чл.34 ЗАНН, тъй като в случая е приложим тримесечния, а не едногодишния срок, при който се извършва издирване на извършител.

Ответникът по касационната жалба – Началник сектор отдел „Пътна полиция“ СДВР, чрез процесуалния си представител, редовно призован, в съдебно заседание оспорва касационната жалба, като счита, че същата е неоснователна и недоказана и моли оспорваното решение на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира разноски по делото.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата и счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно.

Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав, след като съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Настоящият съдебен състав на АССГ при извършената служебна проверка за редовност и допустимост на жалбата, с която е сезиран, намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадената жалба е процесуално допустима за разглеждане в настоящото производство.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно процесуалния кодекс и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 218 от АПК свежда предмета на касационната проверка до посочените в жалбата пороци на решението, но същевременно задължава касационната инстанция да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях е приел, че на 12.08.2022г., около 07:30 ч. в [населено място], по [улица]срещу бл. № 89 водчът управлявал лек автомобил „Нисан К.“с ДК № РВ 2969 ХР, като поради недостатъчно контрол върху управляваното моторно превозно средство реализирал пътно-транспортно произшествие, като ударил лек автомобил „Тойота Рав“ с ДК [рег.номер на МПС] . Водачът напуснал мястото, без да изчака органите на МВР.

На 25.01.2023г. св. С. съставил АУАН, като в него описал фактическите констатации по случилото се и квалифицирал извършеното като осъществяващо административно нарушение по чл.20 ал.1 от ЗДвП и по чл.123 ал.1 т.3 б. „в“от ЗДвП. Въз основа на АУАН е изготвено НП, с което на А. Д. И. е наложено административно наказание глоба в размер на 20.00 /двадесет/ лв. на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП и на основание чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от един месец за нарушение на чл.123 ал.1 т.3 б. „в“ от ЗДвП.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно

процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София– град XVII-ти касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустим и правилно.

С решение от 23.05.2024 г. по нахд № 6673/2023 г. на СРС, НО, 8-ми състав, е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-4332-005269/30.03.2023г. на Началник сектор отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на А. Д. И. е наложено административно наказание глоба в размер на 20.00 /двадесет/ лв. на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП и на основание чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от един месец за нарушение на чл.123 ал.1 т.3 б. „в“ от ЗДвП.

Настоящият състав намира, че въззивният съд правилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Административнонаказателното производство е проведено законосъобразно, при съобразяване с изискванията на ЗАНН; АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 47 и чл. 52 ЗАНН, същите за издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила. Изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка и правна квалификация в достатъчна степен внася яснота относно признаците на нарушенията от обективна страна и нарушените норми, с оглед което ответникът е имал възможност да организира защитата си. Не е налице съществено нарушение, което може да обоснове незаконосъобразност на НП на самостоятелно основание. Административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушението и е санкционирал нарушителя съобразно чл.20 ал.1 и чл.123 ал.1 т.3 б. „в“ от ЗДвП.

Не следва да бъдат споделени възраженията на касатора относно липсата на мотиви в решението на въззивния съд-ясно и подробно са обсъдени компетентността на органа, издал НП, липсата на нарушения на процесуалните правила при издаването на НП, обстоятелства, при които е извършено нарушението, съответствието му с материалния закон, както и наложеното на жалбоподателя административно наказание и съответствието му с вида и тежестта на извършеното нарушение, като е налице и конкретика при обсъждането им –изрично е посочено, че са отразени време, място, МПС, фактите, свързани с конкретния механизъм на настъпване на произшествието, респективно и резултатът от ПТП - удар с причинени щети по друг автомобил. Същият извод е и по отношение на определената от административно-наказващия орган санкция „глоба“ в размер на 20 и на 100 лв. –въззивният съд е посочил, че така определеният размер на наложената глоба е в рамките на определеното от закона, адекватна и съобразена е както с тежестта на извършеното нарушение, така и с данните за личността на нарушителя, поради което съдът счита, че не следва да бъде редуцирана като размер. По аналогичен начин въззивният съд е изложил мотиви и за втората санкция лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като е изложил мотиви и за нея и за приложимостта на чл.28 ЗАНН.

Относно неспазване на срока по чл. 34 ЗАНН, настоящият съдебен състав не споделя възраженията на касатора, в частта, в която е прието, че не е спазен 3– месечният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1, изречение 2, предложение 1 ЗАНН постановява, че административнонаказателно производство не се образува, ако не е съставен акт за установяване на административно нарушение в продължение на

три месеца от откриване на нарушителя. Съгласно Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по тълкувателно дело № 48/1981 г. на Общото събрание на Наказателна колегия на Върховния съд този тримесечен срок започва да тече от деня, в който органът, овластен по закон да състави акта, е узнал за нарушението. Неговото бездействие повече от три месеца от откриването на нарушението изключва отговорността на нарушителя и е пречка за съставяне на акта. Видно от мотивите към Тълкувателно решение № 4 от 29.03.2021 г. по т. д. № 3/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия, моментът на преценка на обстоятелствата – има ли данни за извършено административно нарушение и кой е неговият автор, е обективен и това е момент, регламентиран от законодателя в чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Административнонаказателното преследване се изключва по давност, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя, а не от момента, в който е съществувала възможност той да бъде открит, или пък от момента, в който горестоящ в йерархията на администрацията орган е счел, че е налице осъществено нарушение от точно определен нарушител. По смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН откриване на нарушителя значи установяване и индивидуализиране на физическото, респ. на юридическото лице, което е отговорно за противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение, а не съществуването на възможност това да бъде сторено или фактическото намиране на лицето или осъществяването на контакт между нарушителя и актосъставителя (съответно -административнонаказващия орган) или произнасянето на горестоящ или контролен орган, дали е осъществен състав на административно нарушение и кой е правният субект, отговорен за деянието. За дата на откриване на нарушителя следва да се счита датата на приключване на проверката. В случая нарушителя е станал известен на проверяващите органи на 15.11.2022 г., когато А. И. е депозирал писмени сведения, в които не желае да посочи кой е управлявал лек автомобил „Нисан К.“с ДК № РВ 2969 ХР. Ето защо, доколкото АУАН е съставен на 25.01.2023 г., същият е издаден в рамките на 3-месечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН.

Предвид гореизложеното обжалваното решение на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на правния спор искането на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН, А. Д. И. следва да бъде осъден да заплати на СДВР сумата от 80 лева, представляваща възнаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита в касационното производство, определено съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд-София град, XVII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.05.2024 г. по нахд № 6673/2023 г. на СРС, НО, 8-ми състав.

ОСЪЖДА А. Д. И. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: